

ק"פ 49445/02/16 - משה וידברג נגד אבנר וידברג

בית משפט השלום בחיפה

ק"פ 49445-02-16 וידברג נ' וידברג

בפני
בעניין: השופט אבישי קאופמן
משה וידברג

הקובלים

נגד

אבנר וידברג

הנאשמים

גזר דין

במקרה דנן מצאתי כי **הנאשם ביצע עבירה על פי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע**, כמפורט בהחלטתי מיום 25.4.2018.

אין צורך לשוב ולפרט את מערכת היחסים בין הצדדים ופרטי הסכסוך, ואזכיר רק כי הקובלנה הוגשה בעקבות האשמות שונות שייחס הנאשם לקובל בשנת 2015 ואותן העלה בעיקר בפני דירקטוריון החברה שהם בעלי מניותיה. כמפורט בהחלטה הנ"ל מצאתי כאמור כי הנאשם ביצע את העבירה, וטרם שמיעת הטיעונים לעונש הפניתי אותו לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, אשר התבקש להתייחס הן לעניין ההרשעה והן לעונש הראוי.

כפי שעולה מהתסקיר המדובר באדם נורמטיבי כבן 71, בעל משפחה, הסובל מבעיות רפואיות שונות, ונעדר כל עבר פלילי.

שירות המבחן בחן את מידת הפנמתו של הנאשם את האיסור אותו הפר ואת הסיכון שבחזרה על הדברים ובסופו של דבר **המליץ על אי הרשעה, תוך הטלת עונש של שירות למען הציבור.**

לאחר קבלת התסקיר טענו ב"כ הצדדים לעונש. ב"כ הקובל סבור שאין לקבל את ההמלצה. לשיטתו, הנאשם לא רק שאינו מקבל אחריות למעשיו, אלא למעשה ממשיך לנ"ג דרך דומה עד היום. בין השאר הפנה ב"כ הקובל להודעתו של הנאשם במסגרת ההליך האזרחי המקביל בין הצדדים (22175-03-17) לפיה בכוונתו לערער על קביעתי הנ"ל.

לפיכך סבור ב"כ הקובל כי העונש הראוי לנאשם צריך לכלול גם הטלת מאסר מותנה, צו מבחן והתחייבות להמנע מעבירה, שרק הם יבטיחו המנעות מחזרה על ההתנהגות הפסולה.

עמוד 1

לעומתו סבור ב"כ הנאשם כי יש לקבל את המלצת שירות המבחן כלשונה. ב"כ הנאשם חזר והדגיש את הנימוקים לכך לשיטתו, והפנה אף לטענת ההגנה מן הצדק שהועלתה בטיעוניו לעניין הכרעת הדין.

בעניין זה קבעתי אכן בהחלטתי הקודמת כי הגם שהנאשם הצביע על פסול אף בהתנהלות הקובל, אין בכך כדי להקים לו הגנה מן הצדק כנגד הקביעה כי בצע עבירה, ולכל היותר "ניתן יהיה לשקול את הדברים לעניין העונש בבוא המועד".

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, חזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, לרבות פסקי הדין שהוגשו במסגרת הטיעון לעונש ובתסקיר המבחן, **החלטתי להמנע מהרשעתו של הנאשם.**

המנעות מהרשעה:

אכן, המנעות מהרשעה היא חריג להליך הפלילי. הכלל הוא כי לאחר שנקבע כי נאשם ביצע את העבירה, בין על פי הודאתו ובין לאחר שמיעת ראיות - יש להרשיעו. הימנעות מן ההרשעה היא כאמור חריג, ועל פי ההלכה בסוגייה זו יש להביא בחשבון את חומרת העבירה הרלוונטית ומידת הנזק לנאשם אם יורשע בדין.

השיקול הראשון שיש להביא בחשבון הוא חומרת העבירה והפגיעה באינטרס הציבורי כתוצאה מ"וויתור" על ההרשעה וההקלה בענישה כתוצאה מכך. לפיכך, במקרים של עבירות חמורות לא ניתן לוותר על הרשעה גם כאשר הנזק לנאשם כתוצאה מכך עלול להיות חמור. כך למשל בת.פ. 16418-07-15 החלטתי להרשיע את הנאשם, שוטר שחטא במהלך תפקידו, על אף שכתוצאה מכך צפוי היה לאבד את משרתו, וזאת בהתאם להלכה שקבע בית המשפט העליון בע"פ 9893/06 **אסנת אלון - לאופר נ' מדינת ישראל** לפיה הנסיבות האינדיבידואליות צריכות להיות מובאות בחשבון לאור האינטרס הציבורי הרחב יותר.

הפועל היוצא מההלכה הנ"ל הוא לדעתי גם צידו האחר של המטבע. ככל שהפגיעה באינטרס הציבורי מוגבלת, לא ידרש נאשם להצביע על פגיעה גדולה כדי להצדיק המנעות מהרשעה.

במקרה דנן אין להתעלם מכך שמדובר בהליך של קובלנה, אשר רשויות התביעה לא מצאו לנכון להגיש בגינו כתב אישום. המדובר בעבירה של לשון הרע בין אנשים פרטיים, כאשר הפרסום מוגבל לפורומים מצומצמים יחסית, וכפי שעלה במהלך שמיעת הראיות, חלק מהפרסום בא דווקא מצדו של הקובל, אשר נתן פומבי להאשמותיו של הנאשם נגדו (ראו עדותו של מר עמוס קמינר לדוגמא).

מקובל כי "דרך המלך" בפני מי שנפגע מפרסום לשון הרע היא הגשת תביעה אזרחית במסגרתה יוכל לקבל פיצוי על נזקיו. הגם שפתוחה בפני הנפגע הדרך לפנות להליך הפלילי, וכפי שקבעתי במקרה דנן, אכן הקובל הוכיח כי מדובר במקרה בו הנאשם ביצע את העבירה הפלילית של לשון הרע, עדיין אין לומר כי האינטרס הציבורי מחייב הרשעה בכל מקרה של פרסום המקיים את התנאי להרשעה פלילית.

עם כל הצער על הפגיעה בקובל, ומבלי להקל ראש בחומרת הדברים, אין לומר כי מדובר בעבירה שהיא מהרף הגבוה ביותר של החומרה, אשר האינטרס הציבורי שנפגע ממנה, אינו מאפשר לוותר על הרשעה. כפועל יוצא מכך, בהתחשב בפגיעה המוגבלת באינטרס הציבורי, אני סבור כי במקרה מסוג זה אין להכביד בדרישה שהנאשם יראה פגיעה ספציפית, ממשית ומשמעותית בעצם הרשעתו כדי להמנע מכך.

במקרה דנן, כמפורט בתסקיר המבחן, לא צפוי הנאשם לאבד את מקור פרנסתו ולא צפויה לו פגיעה בקריירה עתידית כתוצאה מההרשעה. עם זאת, שירות המבחן מצא בנסיבות להמליץ על המנעות מהרשעה עקב נזק אחר לנאשם, נימק את החלטתו, וכאמור לעיל, כשאני מביא בחשבון את כלל נסיבות המקרה, החלטתי לקבל את ההמלצה.

מתחם הענישה הראוי:

ב"כ הצדדים הגישו לתיק פסקי דין רבים. מעיון בהחלטות אלה ובפסיקה נוספת, עולה כי מתחם הענישה המקובל לעבירה דנן נע החל בקנס דרך של"צ וצו מבחן ועד מאסר מותנה, במקרים החמורים במיוחד.

מובן כי להעדר הרשעה של הנאשם יש משמעות מבחינת העונשים אותם ניתן להטיל עליו, אולם כאשר אני בוחן את כלל הנסיבות לא מצאתי כי המנעות מהרשעה במקרה זה תביא לחריגה ממתחם הענישה הראוי, כך שגם מסיבה זו אני ראיתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן.

הענישה במקרה הספציפי:

ב"כ הקובל הבהיר כי לא נקט בהליך דנן לצורך קבלת פיצוי כספי, ומכל מקום הפן הכלכלי של המחלוקת בין הצדדים יבוא לידי ביטוי בהליך האזרחי. בנסיבות אף לא ראיתי מקום לחיוב הנאשם בהוצאות ההליך. הטלת הוצאות על נאשם בהליך פלילי אינה דבר שבשגרה. הקובל בחר לנקוט בהליך, על אף שיכול היה להסתפק בהליך האזרחי, ואינני רואה מקום לפסיקת הוצאות.

אני סבור כי הטלת של"צ, בהיקף מעט נרחב יותר מזה שעליו המליץ שירות המבחן, לצד צו מבחן והתחייבות להמנע מעבירה הם עונש ראוי, הולם ומידתי במקרה דנן וכך אני מורה.

עוד ראיתי לנכון להורות על הבאת ההחלטה דנן וההחלטה מיום 25.4.2018 בפני ישיבת דירקטוריון החברה, תוך מתן ביטוי לכך בפרוטוקול הישיבה.

אשר על כן, לאור האמור לעיל, ולאור כלל טיעוני הצדדים והנסיבות כפי שפורטו בהחלטה הנ"ל מיום 25.4, ראיתי לנכון להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

של"צ בהיקף של 140 שעות, אשר יבוצע בתוך שנה מהיום בהתאם לתסקיר המבחן במסגרת "הוועד למלחה באידס",

אני מורה על **העמדת הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך שנה**.

הנאשם מוזהר כי עליו לבצע את תכנית השל"צ ולהשמע להוראות שירות המבחן, שאחרת ניתן להפקיע את צו השל"צ וצו המבחן ולגזור דינו מחדש.

אני מורה לנאשם לחתום על **התחייבות על סך 15,000 ₪ להמנע מעבירה** בה הורשע בתיק זה במשך שנה מהיום.

אני מורה לנאשם לפרסם החלטה זו והכרעת הדין בישיבת הדירקטוריון הקרובה של החברה. ככל שלא יעשה כן הנאשם, יעשה זאת הקובל ויהיה רשאי להודיע לפרוטוקול הישיבה על המנעות הנאשם מלעשות כן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים.

ניתן היום, 13 ינואר 2019, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד אביעד שאולזון, הקובל ובאת-כוחו עו"ד סימה כהן.